

Plapuma

DAN COMAN

ciudat, câtă liniște încape sub o plapumă de două persoane și
mai ales, foarte ciudat, cât aer curat aici,
la mijlocul nopții.

la mijlocul nopții ochii-n tavan și mâna dreaptă
ridicată ușor către sâni ei.
e prima mea încercare după atâta timp, iată și
o pasăre trecând razant peste plapumă.

mult, foarte mult loc gol sub plapuma aceasta
căci de aproape o jumătate de oră îmi întind mâna
și-abia acum am atins umărul ei.

nici o mișcare, pasărea cine știe pe unde o fi.

și se duce încă un sfert de oră de la umăr
până la sânul ei și-n timpul acesta
eu respirând doar de două ori.

fetița noastră împlinește trei săptămâni, acum
doarme în pătuțul ei, pasărea e după dulap și
tocmai se întoarce de pe-o parte pe alta. foșnetul acesta
mă face să mă opresc și să ridic ușor capul.

și iar liniște și arătătorul meu mișcându-se
de-a lungul sânelui și chiar dacă mecanică
întărirea sfârscului îmi dă mare curaj deși
sub plapumă același aer curat de parcă
n-ar fi nimeni acolo.

îmi desfac palma și oasele pocnesc ușor, e mult
timp de când n-am mai făcut mișcarea aceasta,
acopăr trei sferturi din sân și stau așa și ascult și
nici o reacție

brusc pasărea trece razant peste plapumă înspre cealaltă parte
și se lovește de câteva ori de perdea.
înspir adânc și în vreme ce o înjur pe sub limbă
mai ridic puțin-puțin capul și apăs
încă mai bărbătește pe sân.

nici o reacție, la miezul nopții doar respirația mea
atât de des întreruptă.

după atâtea luni și mai ales sub o plapumă atât de bine aerisită
nici nu mai știi până unde și cum trebuie mers
și-apoi frica cea mică și oboseala cea mare și până la urmă
capul căzând greu pe pernă ca după zile întregi de băutură

și-n același timp în care, cu un ultim efort,
degetele mi se strecoară sub pantalonii de pijama
pasărea începe brusc să se zbată și să țiuie
prinsă sub capul meu și

mara izbucnește în plâns